

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5391/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1301/19 од 09.07.2019. године, на седници одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1301/19 од 09.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1301/19 од 09.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 2370/18 од 12.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужили исплати износ са законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 33.776,40 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка почев од дана пресуђења до дана извршности пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је предлог тужиле за ослобођење од плаћања судских такси у овом предмету.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1301/19 од 09.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени на исплату износа са законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке, као и да јој накнади трошкове поступка са траженом каматом и обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка од 21.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу чл. 403. и 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 08.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 02.11.2018. године. Вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 37.205,03 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужилце недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић